

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 867/2020
20.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., са борвиштем у Геронтолошком центру ..., чији је пуномоћник Младен Ђурковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Смиљка Нинић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 471/19 од 13.09.2019. године, у седници одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене ББ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 471/19 од 13.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене ББ из ..., за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 1558/18 од 27.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд тужену обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно износ од 5.000,00 динара и то сваког 01.-05.-ог у месецу за текући месец, почев од дана подношења тужбе, па убудуће док за то постоје законски услови или се обавеза не измири другом судском одлуком, на руке тужиље, као неоснован. Ставом другим изреке, тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 471/19 од 13.09.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П2 1558/18 од 27.05.2019. године, у ставу првом изреке, тако што је обавезана тужена да на име доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно износ од 5.000,00 динара сваког 01.-05.-ог у месецу за текући месец, почев од 03.04.2017. године па убудуће, док за то постоје законски услови или се обавеза не измени другом судском одлуком, на руке тужиље. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Другог основног суда у Београду П2 1558/18 од 27.05.2019. године, тако да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), па је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужене се указује на повреде поступка због којих се ревизија не може да изјави, у смислу одредбе члана 407. став 1. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је мајка тужене и њих две су заједно живеале до јануара 2006. године, када се тужена удала и преселила у стан свог супруга. Од тада су се односи парничних странака пореметили, а временом су постајали све лошији због већег броја парница које су њих две водиле поводом имовине. Тужила борави у Геронтолошком центру у ... почев од 13.07.2017. године, у коме цена смештаја месечно износи 33.000,00 динара, што је више од тужиљине пензије која износи 27.362,86 динара. Остатак до пуне цене смештаја надокнађује се из државног буџета, из ког тужила такође, за личне потребе, добија џепарац од 3.000,00 динара месечно. Тај износ јој није довољан за основне егзистенцијалне потребе, обзиром да тужила има здравствене проблеме, висок крвни притисак и обољење штитне жлезде, због чега је принуђена да купује лекове. Тужена је запослена у Дому здравља "ВВ", где остварује месечну зараду од 34.108,00 динара, а има и кредит у износу од 600.000,00 динара, са роком отплате од 8 година, тако да месечна рата кредита, који отплаћује, износи 11.672,35 динара. Родитељи су туженој поклонили стан, а тај стан тужена је поклонила свом супругу, који није запослен али обавља повремене послове од којих месечно остварује приход од око 80,00 евра. Власник је још једног стана који не издаје у закуп, а има обавезу издржавања сина старог 21 годину који се налази на редовном школовању. Тужила је рођена 1948. године и није способна за рад, а тужена је рођена 1975. године и радно је способна.

Врховни касациони суд налази да је, код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд правилно обавезао тужену да на име доприноса за издржавање тужиле плаћа месечно износ од 5.000,00 динара, сваког 01.-05.-ог у месецу за текући месец, почев од 03.04.2017. године па убудуће, док за то постоје законски услови или се обавеза не измени другом судском одлуком, јер тужила као родитељ који је неспособан за рад и нема довољно средстава за издржавање, има право на издржавање од тужене, као свог пунолетног детета, сразмерно њеним могућностима.

Издржавање родитеља прописано је одредбом члана 156. Породичног закона тако што, у смислу става 1. те одредбе Закона, родитељ који је неспособан за рад, а нема довољно средстава за издржавање, има право на издржавање од пунолетног детета или другог крвног сродника у правој нисходној линији, односно од малолетног детета које стиче зараду или има приходе од имовине, сразмерно његовим могућностима. Ставом 2. те одредбе Закона, прописано је да нема право на издржавање

родитељ ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за дете, односно другог крвног сродника.

Тужилина пензија није довољна да задовољи њене основне потребе, а она не поседује имовину од које би могла да остварује приходе, док је тужена радно способна, нема обавезу издржавања неког другог лица, нити прихватање захтева за издржавање тужиле представља за тужену очигледну неправду, имајући у виду да се тужилца о туженој старала и издржавала је све до удаје и напуштања заједничког домаћинства.

Критеријуми одређивања издржавања прописани су одредбом члана 160. Породичног закона, тако што се, у смислу става 1. те одредбе Закона, издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, а могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања, сходно ставу 2. и 3. те одредбе закона.

Тужена има могућност да, према утврђеном чињеничном стању, доприноси издржавању своје мајке износом од 5.000,00 динара месечно, почев од дана подношења тужбе па убудуће, јер ће тај износ побољшати квалитет живота тужиле и омогућити јој потпуније задовољење њених потреба док истовремено неће угрозити егзистенцију тужене, као дужника издржавања.

Тужена у ревизији указује да се тужилца одрекла наслеђа након смрти свог оца у корист брата, ГГ, на знатној имовини, која се састоји од више непокретности. Међутим, оставински поступак иза тужилиног оца вођен је 1996. године, дакле пре више од 20 година. Када се има у виду да је тужилца неспособна за рад и да нема довољно средстава за издржавање, то није околност због које би прихватање тужилиног захтева за издржавање представљало очигледну неправду за тужену, као њено једино дете.

Неосновани су наводи ревизије тужене да би, с обзиром на степен поремећених односа између странака, била неправда за тужену да доприноси издржавању тужиле за, како тужена тврди, њене луксузне, личне потребе. Супротно тим наводима ревизије, прихватање захтева тужиле за издржавање представљало би очигледну неправду за тужену за случај да тужилца није издржавала тужену и да је занемаривала своје родитељске обавезе. То међутим овде није случај пошто су односи парничних странака били складни све до удаје тужене, а родитељи су тужену издржавали и након стицања пунолетства и поклонили јој свој стан.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке ове пресуде донео у смислу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлуку о захтеву тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржану у ставу другом изреке ове пресуде, Врховни касациони суд је донео у смислу одредбе

члана 153. став 1. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужена није успела у поступку по ревизији, па јој не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**